

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce: **Ing. J.L.**, bytem ■■■, právně zastoupeného Mgr. Jozefem Barátem, advokátem, se sídlem AK JANÁK ZEITHAML & spol. Matoušova 515/12, Praha 5, proti žalovanému: **Okresní soud v Liberci**, se sídlem U Soudu 540/3, Liberec 2, o **žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu**,

t a k t o :

- I. **Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 2. 2014 domáhá, aby žalovanému bylo uloženo bezodkladně vyřídit žalobcovu žádost ze dne 3. 8. 2013 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), v níž žalobce požadoval zaslání kopie rozhodnutí Okresního soudu v Liberci sp. zn. ■■■ (ze dne ■■■, ■■■ a ■■■) a následných rozhodnutí odvolacího soudu sp. zn. ■■■ (ze dne ■■■) a dalších týkajících se ■■■ (ev. č. ■■■).

Žalobce namítá, že žalovaný mu dne 7. 8. 2013 zaslal přípis, jímž jej vyzval k úhradě částky 1 800 Kč, jejímž zaplacením podmínil poskytnutí požadovaných informací. Žalobce proti postupu žalovaného při vyřizování žádosti o informace podal dne 30. 8. 2013 stížnost. Tato stížnost nebyla v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů nadřízeným správním orgánem (Ministerstvem spravedlnosti) vyřízena a nebylo reagováno ani na žalobcovu žádost o opatření proti nečinnosti ze dne 14. 11. 2013. Žalobce se proto s odkazem na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, domáhá nečinnostní žalobou rozhodnutí přímo po žalovaném.

K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který zdůraznil, že Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 17. 3. 2014, č. j. MSP-549/2013-OT-OSV/4, rozhodlo o žalobcově stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace tak, že podle § 16a odst. 7 písm. b) informačního zákona snížilo výši úhrady, jíž je žalovaný oprávněn požadovat v souvislosti s vyřizováním žalobcovy žádosti o informace ze dne 3. 8. 2013, na 600 Kč. Žalobci tak nyní plyne šedesátí denní lhůta k úhradě této částky. Teprve po zaplacení požadované částky, nebo po marném uplynutí této lhůty je možné dále ve věci postupovat. Žalovaný proto tvrdí, že ve věci není nečinný, a navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že zákonná lhůta pro vyřízení stížnosti podle informačního zákona uplynula marně, čímž byly vyčerpány všechny dostupné prostředky k nápravě. I po vydání rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 17. 3. 2014, č. j. MSP-549/2013-OT-OSV/4, má žalobce za to, že postup žalovaného, který podmiňuje vyřízení jeho žádosti jakoukoli úhradou, je nezákonný. Žalobce upozorňuje na to, že Krajský soud v Ústí nad Labem mu na jeho žádost zaslal rozsudek ze dne ■■■, č. j. ■■■ obratem, aniž by požadoval jakoukoli úhradu za anonymizaci. Závěrem žalobce uvedl, že proti nečinnosti žalovaného podal dne 9. 4. 2014 další stížnost, o které dosud nebylo rozhodnuto.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Dle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Krajský soud nejprve připomíná, že § 79 odst. 1 s. ř. s. předpokládá pro možnost úspěšného uplatnění žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že ochrana podle informačního zákona směřující proti nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti nevylučuje v některých případech možnost, aby žadatel o informace podal žalobu přímo proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. Za bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. se pak považuje podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, pokud o ní není rozhodnuto ve lhůtě stanovené zákonem (blíže viz např. rozsudky č. j. 4 Ans 4/2009 - 86, č. j. 2 Ans 9/2010 - 56, a č. j. 9 Ans 5/2012 - 32).

Na zmiňovanou judikaturu vztahující se k § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 - 14, a rozhodl, že také stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona je třeba považovat za bezvýsledné vyčerpání opravných prostředků na ochranu proti nečinnosti v případě, kdy povinný subjekt vyzval žadatele o informaci k úhradě nákladů na poskytnutí informace a nadřízený orgán nerozhodl o podané stížnosti proti výši úhrady v zákonem stanovené lhůtě. V takovém případě žadatel o informaci může přímo podat žalobu na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu podle § 79 a násl. s. ř. s.

V projednávaném případě nadřízený orgán (Ministerstvo spravedlnosti) nerozhodl o stížnosti žalobce proti výši úhrady ze dne 30. 8. 2013 ve lhůtě 15 dnů, jak mu ukládá §16a odst. 8 informačního zákona. Podání této stížnosti je proto třeba považovat za bezvýsledné vyčerpání opravných prostředků ve smyslu § 79 s. ř. s. Žalobce byl proto oprávněn domáhat se vyřízení žádosti o informace přímo po žalovaném, žalobou podle § 79 s. ř. s.

Dříve než bylo o žalobě krajským soudem rozhodnuto však Ministerstvo spravedlnosti o žalobcově stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace rozhodlo (rozhodnutí ze dne 17. 3. 2014, č. j. MSP-549/2013-OT-OSV/4), a to tak, že podle § 16a odst. 7 písm. b) informačního zákona snížilo výši úhrady, kterou je žalovaný oprávněn požadovat v souvislosti s vyřizováním žalobcovy žádosti o informace ze dne 3. 8. 2013, na 600 Kč. Za této situace je třeba přisvědčit žalovanému, že v tuto chvíli nemůže být nečinný, neboť dle § 17 odst. 5 je poskytnutí informace podmíněno zaplacením požadované úhrady. Teprve pokud žalobce požadovanou částku zaplatí, nebo marně uplyne zákonná lhůta k jejímu zaplacení, bude moci žalovaný ve věci dále postupovat a požadované informace žalobci buď poskytnout, anebo naopak žádost pro nezaplacení požadované úhrady odložit. Jestliže žalobce nezaplatí částku, kterou správní orgán podmínil poskytnutí informace, a správní orgán žádost odloží, je možno toto usnesení o odložení věci napadnout žalobou ve správním soudnictví (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 3 Ads 128/2009-71). Protože by důvodem odložení bylo nezaplacení, přezkoumával by správní soud věcně i tuto otázku, v rámci které by se mimo jiné zabýval výši úhrady. Ochrana žadatele tak je dostatečně zajištěna.

Krajský soud si je vědom nežádoucích rozdílů v přístupu jednotlivých správních orgánů při vyřizování žádostí o poskytnutí informace podle informačního zákona. Podle § 17 odst. 1 informačního zákona jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu. V projednávaném případě Ministerstvo spravedlnosti jako nadřízený správní orgán žalovaného shledalo postup žalovaného v souladu s informačním zákonem, pouze snížilo výši úhrady. Byť se tak stalo po uplynutí zákonné lhůty 15 dnů, soud nemůže jinak, než rozhodnout na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

K další stížnosti, kterou na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace žalobce podal dne 9. 4. 2014, soud pouze sděluje, že takový postup zákon nepředpokládá.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem soud žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Rozhodoval při tom bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem souhlasil a žalovaný v zákonem stanovené lhůtě nevyslovil s takovým projednáním věci nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Dle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. dubna 2014

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu